

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

P. M. R.,

zastoupeného advokátem Mgr. Markem Čechovským
se sídlem Opletalova 25, Praha 1,

proti

žalovanému

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2017, č. j. MV-109923-4/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2017, č. j. MV-109923-4/SO-2017, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám právního zástupce žalobce a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podal dne 6. 2. 2012 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů v tehdy účinném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky po provedeném šetření, vydalo dne 26. 7. 2017 rozhodnutí č. j. OAM-1444-83/PP-2012, kterým žádost žalobce zamítlo, z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 87b v návaznosti na ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců, neboť nebylo prokázáno, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
2. Proti rozhodnutím ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky jako správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, o němž zamítavě rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. V podané žalobě žalobce brojí proti napadenému rozhodnutí s tím, že je nezákonné, nepřezkoumatelné a nepřiměřené, nevychází z řádně zjištěného skutkového stavu, je založeno na domněnkách správního orgánu.
4. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je v rozporu s §§ 2, 3, 4, 6, 36 odst. 3, 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád a současně v rozporu s § 15a zákona o pobytu cizinců a § 174a tohoto zákona.
5. Žalobce vznesl následující žalobní námitky.
6. Správní řízení trvalo nepřiměřenou dobu, tato skutečnost nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí, žalovaný však nereagoval na odvolací námitku v tom smyslu, že řízení o takovéto délce zakládá nejistotu ohledně dalšího pobytu žalobce. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s odvolací námitkou v tom smyslu, že tento stav se negativně podepsal i na vztahu mezi žalobcem a paní V.
7. Žalobce nesouhlasil se skutkovým závěrem žalovaného, že neprokázal splnění dvou kumulativních podmínek vyžadovaných § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. S ohledem na jeho věk a věk paní V. by nemohli dostat smyslu manželského svazku tím, že by založili rodinu, protože toto by z biologických důvodů nebylo možné ani v případě, že by manželé skutečně byli.
8. Žalovaný dospěl k závěru, že vztah mezi žalobcem a paní V. není dostatečně intenzivní. Ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona přitom žádné další předpoklady a parametry tohoto stavu nestanoví, není nikde uvedeno, že druh a družka musí zplodit děti a intimně společně žít. Žalobce se pro tento stav s paní V. rozhodl, a to i z důvodů náboženských. Dlouhodobost vztahu byla ověřena právě tím, že řízení bylo vedeno po dobu delší pěti let a za tuto dobu k rozpadu jejich vztahu nedošlo.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

9. Pokud jde o intenzitu vztahů mezi žalobcem a jeho družkou, správní orgán nad rámec § 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců příliš restriktivně vychází z jakési šablony a předpokladů, jak by takový vztah měl vypadat. Žalobce realizuje svůj vztah s občankou České republiky, jedná se o jejich společné a svobodné rozhodnutí, pokud jde o naplnění podmínky sdílení společné domácnosti, žalobce trvá na tom, že splnění této podmínky bylo potvrzeno a prokázáno. Skutečnost, že paní V. není oficiálně vedena, jako spolunájemnice se žalobcem nemá pro posouzení fakticity jejich vztahu význam.
10. Ve druhé žalobní námitce žalobce namítl, že žalovaný nezohlednil soukromé a pracovní vazby žalobce ani dobu jeho pobytu na území České republiky.
11. Pokud jde o posouzení přiměřenosti dopadu do jeho rodinného a soukromého života, žalovaný zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.
12. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je velmi formální a nedostatečné. Žalovaný se zabývá standardním okruhem vazeb, uvádí, že žalobce nemá na území České republiky nemovitý majetek a trvalejší pracovní poměr. Žalobce je skutečně nemajetný, od doby podání žádosti pracuje jako lektor anglického jazyka. Práce je pro žalobce prostředkem pro skromné živobytí a způsobem realizace, kdy tímto odvádí jistou službu společnosti. Pracovní zázemí má dlouhodobé.
13. Žalobce je silně věřící, religiozita je významnou součástí jeho života. Tuto součást svého života žalobce nemůže realizovat jinde, a už vůbec ne v domovské zemi kde tato konkrétní kongregace nepůsobí. Jde přitom o společenství osob, které je připoutáno k místu - chrámu, který je umístěn v srdci Prahy. Není možné, aby část společenství žalobce následovala. Tyto skutečnosti nebyly vůbec zohledněny.
14. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III.

Obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí.

15. Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“, nebo jen „soud“) na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Z obsahu správního spisu se podává, že žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, s tím že sdílí společnou domácnost se svou družkou paní Anežkou V. K žádosti doložil vyplněný formulář, 2 fotografie, plnou moc právního zástupce a doklad o splnění podmínky dle § 87 b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, konkrétně čestné prohlášení A. V., že se žalobcem sdílí společnou domácnost.
17. Po výzvě správního orgánu doložil doklad o zajištěném ubytování, prohlášení Řeckokatolické farnosti chrámu Nejsvětější trojice, podle kterého je od poloviny roku 2011 členem byzantského pěveckého sboru a zároveň členy farního společenství vyučuje angličtinu, aktivně se zúčastňuje nedělních agapé, a fotografie zachycující žalobce při účasti na životě farního společenství a na výletech do okolí Prahy.

18. Žalobce dále doložil potvrzení a doporučení ředitele papežských misijních děl pro katolíky byzantského ritu.
19. Žalobce byl ve věci vyslechnut dne 14. 5. 2012, v rámci výsledku se vyjádřil k okolnostem svého pobytu v České republice, ke vztahu s paní V. a své činnosti v rámci společenství. Další výslech žalobce byl proveden dne 8. 10. 2012, v rámci kterého popsal okolnosti svého bydlení a soužití s paní V. Žalobce byl dále vyslechnut dne 26. 4. 2017.
20. Téhož dne a rovněž 8. 10. 2012 a 26. 4. 2017 byla ve věci vyslechnuta také A. V.
21. V rámci řízení bylo provedeno opakované šetření v místě bydliště žalobce, který obýval pokoj v budově X. Ubytování žalobce bylo doloženo rovněž smlouvou o nájmu služebního bytu ze dne 1. 2. 2015 a dodatkem k této smlouvě.
22. V rámci řízení bylo realizováno opakované šetření v místě bydliště žalobce. Bylo zjištěno, že žalobce na uvedené adrese skutečně bydlí. Paní V. zde nebydlela, ani na místě nebyly zjištěny její věci. Bydlela na adrese X.
23. Žalobce bydlel rovněž na adrese X, ani zde však nebylo zjištěno, že by s ním paní V. bydlela.
24. Podáním ze dne 7. 11. 2012 žalobce doložil svůj družský vztah s paní V. předložením fotografií ze společného života, a prohlášením osob: M. S., K. S., R. K., J. I., J. T. P.
25. Po provedeném šetření správní orgán prvního stupně vydal dne 26. 7. 2017 rozhodnutí č. j. OAM-1444-83/PP-2012, kterým žádost žalobce zamítl.
26. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky vyšlo ze zjištění, že žalobce nedoložil žádný doklad prokazující, že má s paní V. trvalý vztah, obdobný vztahu rodinnému, společně nikdy nesdíleli a ani nesdílejí společnou domácnost a ani spolu nehospodaří. Správní orgán prvního stupně neshledal, že by byly splněny podmínky § 15a zákona o pobytu cizinců
27. Pokud jde o zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce, konstatoval, že k zásahu do rodinného života žalobce nedojde, neboť ten s paní V. trvalý vztah nemá, resp. toto neprokázal, jiné rodinné vazby na území republiky nemá. Pokud jde o zásadu přiměřenosti, uvedl, že žádné z kritérií: délka pobytu na území ČR, věk žalobce, jeho zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, nejsou důvodem k udělení povolení k přechodnému pobytu.
28. Žalobce podal proti rozhodnutí odvolání, v němž namítl, že jeho společné soužití s A. V. bylo prokázáno a rovněž vytkl správnímu orgánu prvního stupně, že se nevypořádal s otázkou zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a přiměřenosti dopadu rozhodnutí.
29. Jak vyplývá z obsahu napadeného rozhodnutí, žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu, v níž předložil doklad o zajištění ubytování na území, cestovní doklad a fotografie. Jako doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců předložil prohlášení A. V., která uvedla, že s žalobcem jako svým druhem sdílí společnou domácnost. Dále doručil správnímu orgánu prvního stupně několik fotografií, na kterých byl žalobce zachycen spolu s A. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

30. Na základě žádosti ministerstva vnitra byla ve dnech 5. 3. 2012 a 14. 2. 2012 provedena kontrola na adrese X s negativním výsledkem.
31. Dne 29. 2. 2012 byl žalobce vyzván k odstranění vad žádosti, zejména k doložení dokladů o zdravotním pojištění a dokladu potvrzujícího, že je rodinným příslušníkem občana EU. Doklad o zdravotním pojištění žalobce doložil dne 21. 3. 2012.
32. Žalobce a paní A. V. byli vyslechnuti dne 14. 5. 2012 a 8. 10. 2012. V rámci výsledku bylo zjištěno, že A. V. příležitostně pobývá s žalobcem, společnou domácnost však sdílí se svým nemocným manželem, o kterého pečuje.
33. Na základě žádosti Ministerstva vnitra provedla PČR dne 3. 12. 2012 pobytovou kontrolu na adrese X, při kterém byl zastižen spolubydlící žalobce, který uvedl, že paní A. V. zná, avšak na dané adrese tato nebydlí. Při opakované kontrole dne 11. 12. 2012 byl zastižen rovněž žalobce, který však hlídce nebyl schopen ukázat žádné osobní věci své údajné družky. Žalovaný uzavřel, že nebylo prokázáno, že by žalobce s dotyčnou na uvedené adrese sdíleli společnou domácnost.
34. Dne 3. 12. 2012 byla provedena pobytová kontrola na adrese X, přičemž sousedé uvedli, že na této adrese bydlí paní A. V. asi 20 let společně se svým manželem.
35. Dne 5. 3. 2015 a dne 2. 4. 2015 žalobce doložil nájemní smlouvu a dodatek k této smlouvě, podle kterých pobýval na adrese X, když se jednalo o samostatný pokoj v areálu základní a mateřské školy. Při pobytové kontrole nebyl dne 23. 4. 2015 žalobce zastižen, hlídka policie hovořila se sekretářkou, která se žalobcem sepisovala nájemní smlouvu. Této osobě však nebylo nic známo o tom, že by žalobce měl v daném pokoji bydlet s jakoukoliv další osobou.
36. Dne 6. 5. 2015 byla paní A. V. zastižena společně se svým manželem na adrese X. Při další pobytové kontrole dne 15. 2. 2016 byl žalobce zastižen na adrese X. V kontrolovaném pokoji nebyly nalezeny osobní věci, které by svědčily o společném bydlení žalobce s paní A. V.
37. Dne 26. 4. 2017 byl žalobce i paní A. V. opětovně vyslechnuti. V rámci výsledku žalobce uvedl, že s paní V. sdílel společnou domácnost v letech 2011 a 2012, v dalších letech se pouze navštěvovali, v době provedení výsledku spolu nebydleli ve společné domácnosti a paní V. se v dané době vyrovnávala se smrtí svého manžela. A. V. v rámci své výpovědi uvedla, že s žalobcem nikdy trvale nežila a na různých adresách se pouze pravidelně vídávali; žalobce považuje za svého nejbližšího přítele, na něhož se může nouzi vždy obrátit.
38. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně. Dospěl k závěru, že v řízení nebylo prokázáno, že byly splněny podmínky stanovené §15 a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K prokázání postavení rodinného příslušníka občana EU musí být kumulativně splněny 2 základní podmínky: cizinec musí mít s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a zároveň s ním žít ve společné domácnosti. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce splnění těchto podmínek neprokázal, a jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území byla zamítnuta důvodně. V rámci řízení bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce s paní A. V. společnou domácnost nesdílí. Žalovaný vyšel z posledního výsledku dotyčné ze dne 26. 4. 2017, při němž uvedla, že se žalobcem nikdy trvale nežila. Žalovaný připomněl, že při opakovaných pobytových kontrolách nebyl žalobce nikdy zastižen společně s dotyčnou a při kontrole místa jeho pobytu okolnost

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nikdy nenasvědčovaly tomu, že v daném místě žije s osobou ženského pohlaví. Žalovaný uvedl, že určitá forma vztahu mezi žalobcem a A. V. prokazatelně existuje, avšak nikdy spolu nežili ve společné domácnosti, pouze se navštěvovali, nepodíleli se společně na úhradách svých potřeb. Proto nevzal za prokázané existenci trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému mezi žalobcem a A. V.

39. K námitce týkající se porušení § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 288/2016 – 30, rozsudek ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30 a rozsudek ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 83/2015-31. Žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně se otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce v obecné rovině zabýval.
40. Žalovaný doplnil, že žalobce na území České republiky pobýval v letech 2008 a 2009 a následně pak od roku 2012. S ohledem na věk odvolatele má za to, že tato relativně krátká doba pobytu žalobce na území nemohla vést k zpřetrhání sociálních a kulturních vazeb v zemi jeho původu, kromě toho ani vazby žalobce na území, ať už rodinné, sociální, kulturní či ekonomické se nejeví jako silné a dlouhodobé. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce měl na území nemovitý majetek, dlouhodobější závazky a podobně. Samotná existence zaměstnání na území ani členství v náboženské kongregaci a jejich případné nucené ukončení z důvodu vycestování z území podle názoru žalovaného nepředstavuje nepřiměřený zásah do života žalobce.
41. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce v průběhu řízení nepředložil natolik relevantní a konkrétní důkazy, které by svědčily o tom, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života a takové skutečnosti netvrdil ani v rámci provedených výsledků.
42. V závěru napadeného rozhodnutí žalovaný odůvodnil, z jakého důvodu nepokládá A. V. za účastníky řízení.

IV.

Řízení před soudem a posouzení žaloby.

43. Žalobce předložil soudu petici „Za poskytnutí trvalého pobytu a pracovního povolení panu P. M. R. podle příslušných právních předpisů“, včetně podpisového arch, v níž je požadováno o poskytnutí trvalého pobytu a pracovního povolení žalobci.
44. K podané žalobě žalobce dále předložil, písemné vyjádření pana P. S. ze dne 7. 11. 2017, v němž uvedený potvrzuje, že žalobce zná minimálně 5 let, dosvědčuj, že jeho činnost v České republice je prospěšná pro rozvoj jazykových a intelektuálních schopností žáků a studentů, na jejichž výuce se žalobce podílel a podílí. Zároveň potvrzuje, že žalobce se významným způsobem zúčastňuje na životě místního farního společenství, včetně liturgické služby a zpěvu v chrámovém pěveckém sboru. V případě jeho setrvání a práci v České republice, by jeho činnost napomáhala vytváření akademických, duchovních a kulturních hodnot.
45. Dále je k žalobě připojeno vyjádření A. V. ze dne 8. 11. 2017, která se k osobě žalobce vyjádřila tak, že jde o milého a spolehlivého člověka, který je výborný učitel. Svoji práci vykonává spolehlivě a obětavě, mezi dětmi je velice oblíbený a uznávaný. Jeho hodiny jsou inspirativní, téměř všechny třídy zapojil do mezinárodních projektů a jeho zásluhou a příkladným vedením žáci obsadili v těchto soutěžích přední místa. V osobním životě je

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

aktivním členem pěveckého sboru v kostele Nejsvětější trojice ve Spálené ulici, podílí se na liturgiích pravidelně už několik let. V této komunitě má své stálé místo, je oblíbený a má hodně přátel.

46. Podle potvrzení základní školy a mateřské školy X ze dne 8. 11. 2017, je žalobce řádným zaměstnancem školy jako rodilý mluvčí a učitel angličtiny a stále užívá pronajatou místnost, nájem platí pravidelně.
47. Pokud jde o žalobní námitky, Městský soud v Praze předně konstatuje, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné a tato žalobní námitka neobstojí.
48. Podle § 68 odst. 3 správního řádu, *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.*
49. Dle soudní praxe je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, pokud z něj soud nemůže zjistit, o čem bylo rozhodnuto, jak bylo rozhodnuto, nebo proč tak bylo rozhodnuto. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002 - 24 a ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, publ. pod č. 1112/2007 Sb. NSS). Zároveň judikatura dovodila, že nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. Účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí totiž není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Klíčové tedy je, že soud může učinit úvahu o tom, zda je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006 - 36).
50. O rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost se jedná mimo jiné tehdy, když je jeho výrok v rozporu s odůvodněním nebo rozhodnutí vůbec neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jeho důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, též rozsudek č. j. 2 Ads 33/2003 - 78). Rovněž to je případ rozhodnutí, jehož odůvodnění nedává smysl, z něhož by vyplývaly skutkové a právní důvody, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002 - 24).
51. Povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument uplatněný v žalobě. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď

na námitky dílčí a související (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2013 č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013 č. j. 7 As 182/2012-58 a ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66).

52. V napadeném rozhodnutí žalovaný vypořádal odvolací námitky přezkoumatelným způsobem, je zřejmé, jaký vzal na základě provedeného dokazování za prokázaný skutkový stav a jaké z něj vyvodil právní závěry.
53. Podle § 36 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*
54. Z obsahu správního spisu městský soud ověřil, že zástupce žalobce byl vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dne 19. 5. 2017, kdy bylo vyrozumění doručeno do jeho datové schránky.
55. Dne 1. 6. 2017 se žalobce osobně s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil, o tom byl pořízen protokol č. j. OAM-01444-80/PP-2012, a dne 9. 6. 2017 se s podklady seznámila zmocněná zástupkyně žalobce (viz protokol č. j. OAM-1444-81/PP-2012. K porušení § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo.
56. Pokud jde o namítané porušení základních zásad správního řádu, je Městský soud v Praze nucen v prvé řadě konstatovat, že kvalita a preciznost ve formulaci žalobních bodů a jejich odůvodnění v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Ve správním soudnictví není soud oprávněn za žalobce vyhledávat či dovytvářet žalobní body. Pokud tedy žalobce své námitky vznáší toliko v obecné rovině, může na ně soud reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti.
57. Žalobce se dovolává: zásady zákonnosti (viz § 2 odst. 1), zásady zákazu zneužití správního uvážení, též zásadu uplatňování pravomoci v souladu s účelem, k němuž byla správnímu orgánu zákonem nebo na základě zákona svěřena (viz § 2 odst. 2), zásady ochrany dobré víry (viz § 2 odst. 3), zásady ochrany veřejného zájmu (viz § 2 odst. 4), zásady individuálního posouzení každé věci (viz § 2 odst. 4), zásady legitimního (oprávněného) očekávání (viz § 2 odst. 4), zásady materiální pravdy (viz § 3), zásady užitečnosti a vstřícnosti veřejné správy, zásady veřejné správy jakožto služby veřejnosti (viz § 4 odst. 1), zásady poučovací povinnosti správního orgánu (viz § 4 odst. 2), zásady smírného vyřešení věci (viz § 5), zásady rychlosti (viz § 6 odst. 1), zásady hospodárnosti a flexibility správního orgánu (viz § 6 odst. 2).
58. Městský soud shledal v projednávané věci porušení pouze zásady rychlosti řízení, celkovou délku řízení je nucen označit za vskutku neúměrnou, tento závěr však sám o sobě nemůže vést k závěru o nezákonnosti vydaného rozhodnutí.
59. Žalobce ostatně mohl využít procesního institutu k odstranění nečinnosti správního orgánu, v souladu s § 80 správního řádu, svého práva však nevyužil.
60. Ostatní principy správního řízení porušeny nebyly.
61. Podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni podání žádosti, *ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.*

62. Podle § 87b) odst. 2 téhož zákona, *k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle § 15a odst. 1 písm. d), také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou.*
63. Jak správně uvedl žalovaný, při interpretaci pojmu „vztah obdobný vztahu rodinnému“ je nutné vycházet z článku 3 odst. 2 Směrnice č. 2004/38/ES. Současně je možné přihlídnout i k novějšímu znění zákonného ustanovení, kde se hovoří o „trvalém partnerském vztahu, který není manželstvím“, za podmínky, že žadatel žije s občanem EU ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.
64. Podle čl. 3 odst. 2 Směrnice, *aniž je dotčeno právo volného pohybu a pobytu dotyčných osob, které tyto osoby již případně mají, usnadňuje hostitelský členský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt těchto osob:*
- a) všech ostatních rodinných příslušníků bez ohledu na jejich státní příslušnost, kteří nejsou zahrnuti v definici rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 bodu 2 a kteří jsou v zemi, z níž pocházejí, osobami vyživovanými občanem Unie s primárním právem pobytu nebo členy jeho domácnosti nebo u kterých vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Unie o ně;*
- b) partnera, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah.*
65. Judikatura správních soudů k výkladu citovaných zákonných ustanovení je bohatá a konstantní, z ní vyplývá, že na cizinci spočívá břemeno tvrzení a břemeno důkazní, aby prokázal ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona jak žití ve společné domácnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2011, č. j. 1 As 109/2010 - 76), tak existenci trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému (rozsudek Městského soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 11 A 189/2012 - 29), přičemž je nutné prokázat faktický stav, nikoli vycházet pouze ze stavu formálního. Pojem domácnost obsažený ve směrnici může být vykládán pohledem českého práva (§ 115 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník), přičemž mezi znaky společné domácnosti nepatřil ani stejný hlášený pobyt členů domácnosti, ani nutnost, aby všichni členové společné domácnosti přispívali na její náklady finančně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2014, č. j. 9 Azs 49/2014 - 27).
66. V rozsudku ze dne 7. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35, Nejvyšší správní soud konstatuje: *„trvalost partnerského vztahu obdobného vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, lze hodnotit především dle délky časového trvání vztahu a jeho kvality, zohlednit lze např. i plány společné budoucnosti partnerů, jejich rodinné poměry, případně i to, že soužití vzniklo již v době probíhajícího řízení o správním vyhoštění“* V rozsudku Městského soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 11 A 189/2012 - 29), se uvádí: *„posuzuje-li správní orgán vztah podobný vztahu rodinnému [§ 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky], který není úředně formalizovaný, a není tedy možné požadovat příslušný písemný doklad, nestačí, aby správní orgán posoudil pouze předložené a vyžádané listinné důkazy, ale musí postupovat tak, aby byl zjištěn a prokázán faktický stav. Správní orgán je proto povinen vést účastníka řízení k tomu, aby tento faktický (skutečný) stav prokázal a na účastníku řízení je, aby navrhoval správnímu orgánu provedení takového dokazování, aby své břemeno tvrzení a břemeno důkazní náležitě unesl“.*

67. Městský soud se ztotožňuje s argumentací, k níž dospívá žalovaný.
68. Na žalobci leží důkazní břemeno k prokázání toho, že s paní V. žil ve vztahu podobnému vztahu rodinnému a současně s ní vedl společnou domácnost.
69. Z obsahu správního spisu nepochybně vyplývá, že v době podání žádosti spolu žalobce s paní V. udržovali hluboce přátelský vztah. Z jejich výpovědí je zřejmé, že těžiště jejich vztahu bylo na intelektuální – duchovní úrovni, spojovala je činnost ve farním společenství, zde měli i společné známé. Intenzivnějším vztahu nepochybně bránil zdravotní stav manžela paní V.
70. V průběhu celého řízení, v rámci opakovaných pobytových kontrol však nikdy nebylo prokázáno, že by společně žili ve společné domácnosti. Paní V. se o společném soužití zmiňuje ve vztahu k bydlišti na adrese X, sama však potvrzovala, že s žalobcem trvale žít kvůli svému manželovi nemůže. Tuto skutečnost ostatně potvrzuje šetření z místa jejího bydliště – X, kde byla (na rozdíl od ostatních prověřovaných adres) zastižena a kde její trvalou přítomnost potvrzovali i vytěžovaní sousedé. Zároveň nebylo prokázáno tvrzení žalobce, že s paní V. bydleli v tomto bytě i s jejím manželem, tato skutečnost zazněla až u výsledku konaném dne 24. 6. 2017, což však paní V. rezolutně popřela.
71. Výsledky pobytových kontrol vedou městský soud k závěru, že žalovaný několikrát změnil bydliště, společné soužití s paní V. zpočátku i plánoval, nikdy se však v plné míře neuskutečnilo a zůstalo jen u přechodných návštěv, byť trvajících i několik dní. Podmínku společné domácnosti nelze mít proto za splněnou. Za této situace je již nadbytečné, blíže se soustředit na povahu vztahu žalobce a paní V.
72. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí, *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
73. Podle § 174a odst. 3 zákona, *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
74. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9Azs 288/2016 – 30, *„ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“*
75. Podle rozsudku téhož soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018 – 30: *„povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince (ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky) i v rozhodnutí, jímž správní orgán zamítá žádost o povolení k přechodnému pobytu, plyne přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.).“* Stejný závěr, tj. že je nutné posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Nejvyšší správní soud vyslovil pro žádost podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, čj. 1 Azs 273/2016-29, nebo v rozsudku ze dne 24. 7. 2018, čj. 5 Azs 102/2017-35, v obou těchto rozsudcích zamítly správní orgány žádost o povolení k přechodnému pobytu, neboť dospěly k závěru, že žadatel nesplňuje podmínku podle § 15a zákona o pobytu cizinců.

76. Městský soud v Praze uvádí, že žalovaný se otázkou přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života zabýval (viz bod 40 a 41 rozsudku).
77. Pokud jde o život rodinný, ze zjištěných skutečností je nepochybné, že k zásahu v této oblasti v případě žalobce nedojde. Rodinné vazby žalobce na území České republiky nemá, vztah s paní V. se plynutím doby vyvinul spíše v intelektuální přátelství, než vztah důvěrný a o jiných vazbách žalobce ničeho neuvádí.
78. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, čj. 3 Azs 240/2014-35 (byť se tento týká správního vyhoštění), posouzení nepřiměřenosti zásahu do soukromého života není věcí správního uvážení, ale otázkou interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu. To však napadené rozhodnutí postrádá. Žalovaný přejal demonstrativně vyjmenovaná zákonná kritéria a způsob života žalobce v České republice jim mechanicky podřídil, aniž by se vypořádal s konkrétně zjištěnými okolnostmi, neurčitý právní pojem vyložil a na zjištěné skutečnosti jej aplikoval.
79. Zásada proporcionality spočívá v požadavku, aby intenzita zásahu do práv cizince byla přiměřená významu veřejného zájmu, k jehož ochraně má zásah reprezentovaný správním rozhodnutím sloužit. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna.
80. Městský soud v Praze se neztotožňuje se závěry žalovaného, že existence zaměstnání a členství v náboženské kongregaci a jejich případné nucené ukončení nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého života žalobce.
81. Od počátku se správním řízením jako červená nit vine účast žalobce na činnosti farního společenství farnosti Nejsvětější Trojice. Četná prohlášení a potvrzení o činnosti žalobce byla dokládána od počátku řízení a nejnověji byla předložena i soudu. Městský soud má za prokázané, že žalobce je aktivním a významným členem tohoto náboženského společenství, činnost v něm je těžištěm jeho soukromého života. Žalobce se zjevně nesoustředí na získávání majetku či budování ekonomických vazeb, jejichž absenci mu žalovaný přičítá k tíži, ale plně se věnuje právě činnosti spirituální.
82. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 Azs 65/2017 - 31, „*při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území.*“
83. Žalobce netvrdí a městský soud nemá ani pochybnosti, že v domovské zemi (USA) může žalobce plně užívat náboženské svobody a nehrozí, že mu bylo bráněno v účasti na

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

náboženském životě, či by byl za své vyznání pronásledován. Avšak i méně intenzivní zásah musí být zohledněn.

84. Podle čl 15 odst. 1 věta první Listiny základních práv a svobod, *svoboda myšlení, svědomí a náboženského vyznání je zaručena.*
85. Podle čl. 16 odst. 1 listiny, *každý má právo svobodně projevovat své náboženství nebo víru buď sám nebo společně s jinými, soukromě nebo veřejně, bohoslužbou, vyučováním, náboženskými úkony nebo zachováváním obřadu.*
86. „*Na obecnou záruku svobody náboženského vyznání dle čl. 15 odst. 1 navazuje právo na nerušený výkon vnějších projevů náboženství nebo víry, a to v řadě různých forem, které z náboženských pravidel a dlouhodobé praxe vyplývají. Jedná se o element lidské důstojnosti a svobody pojímat život dle svého přesvědčení. Z kolektivního aspektu základního práva a rovněž z institucionálního oddělení náboženských organizací od státu plyne záruka církevní autonomie, která se projevuje ve volnosti církví a náboženských společností při rozhodování ve svých záležitostech při plnění svého poslání, zejména v otázkách věrouky, organizace, hospodaření, praktického zaměření a personálního výběru (...).*“
87. *Zatímco generální záruka čl. 15 odst. 1 se vztahuje primárně na aspekty vnitřní autonomie jednotlivce v otázkách morálních, etických, náboženských či světonázorových, do níž nesmí stát absolutně zasahovat (tzv. forum internum), upravuje čl. 16 vnější projevy náboženského vyznání nebo víry, tzv. forum externum. Obě tyto sféry jsou považovány za vzájemně neoddělitelné (nález Pl. ÚS 18/98; nález Pl. ÚS 6/02, část IV.; nález Pl. ÚS 9/07, bod 98, aj.). Komentované záruky čl. 16 snesou komparaci s mezinárodně uznávaným obsahem základního práva. Nelze však říci, že by čl. 16 zaručoval totožný rozsah základního práva jako mezinárodní právní instrumenty, neboť v určitých aspektech lze hovořit o standardu vyšším, který se použije přednostně (viz explicitní čl. 15 odst. 3, jehož obsah byl z Úmluvy dovozen teprve v roce 2011; čl. 16 odst. 2; nález Pl. ÚS 6/02, část IV.; nález Pl. ÚS 9/07, bod 100).*“ [viz Čl.16 (Právo svobodně projevovat své náboženství a autonomie církví). In: WAGNEROVÁ, Eliška, Vojtěch ŠIMÍČEK, Tomáš LANGÁŠEK, Ivo POSPÍŠIL aj. Listina základních práv a svobod: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2020-12-3]. ASPI_ID KO2_1993CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.
88. Součástí náboženského vyznání žalobce je jeho činnost v náboženském společenství, tato činnost je neoddělitelnou složkou garantované svobody vyznání, kterou žalobce realizuje právě v konkrétním farním společenství, jež je jedinečně utvářeno daným místem a společenstvím konkrétních osob. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce ještě bez dalšího neznamená povinnost opustit Českou republiku, žalobce je však ohrožen možnou ztrátou pobytového oprávnění. Proto je také nezbytné, aby správní orgány zkoumaly přiměřenost vydaného rozhodnutí, žalovaný se však podrobněji možným zásahem do práva na náboženské vyznání žalobce nezabýval, ačkoli jej žalobce tvrdil a opakovaně dokládal. Městský soud z uvedených důvodů posoudil tuto žalobní námitku jako důvodnou.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

89. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalovaný neúplně a nesprávně, v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců posoudil přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého života žalobce v rovině jeho práva na náboženské vyznání. Rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné a nemůže proto obstát.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

90. Napadené rozhodnutí městský soud podle § 78 odst. 1 s.ř.s zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na žalovaném bude, aby znovu, v souladu s právním názorem vysloveným městským soudem přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a zabýval se přiměřeností dopadu vydaného rozhodnutí do soukromého života žalobce zejména v rovině jeho práva na náboženské vyznání.
91. Podle § 1 odst. 3 zákona č. 85/1990 sb., o právu petičním, *peticí se nesmí zasahovat do nezávislosti soudu.*
92. „*Toto ustanovení neznamena, že by soudy vůbec nemohly být adresáty peticí. Budou-li však k nim petice směřovány, nemohou se týkat výkonu rozhodovací činnosti soudu, jež je kryta zásadou nezávislosti jako předpokladu nestranného rozhodování ve věci (čl. 81 a 82 Ústavy); nestrannost soudců nesmí nikdo ohrožovat (čl. 82 odst. 1 Ústavy). Při nedbání tohoto omezení připadá v úvahu i naplnění skutkové podstaty trestného činu zasahování do nezávislosti soudu (§ 335 tr. zák.: "Kdo působí na soudce, aby porušil své povinnosti v řízení před soudem, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až tři léta.")*. Sama petice by však neměla být nutně důvodem trestního postihu autora: záleží bude na obsahu, tónu, prezentaci a dalších okolnostech. V mnoha případech bude stačit k "vyřízení" návod poskytnutý v § 2 odst. 4 tr. ř., podle něž "k obsahu petic zasahujících do plnění těchto povinností (tj. stíhat z úřední povinnosti, postupovat rychle a do práv dotčených osob zasahovat proporcionálně - pozn. aut.) orgány činné v trestním řízení nepřihlížejí". Petice by se tak mohla týkat spíše provozu soudu např. v souvislosti s hluchou a jinak necitlivou rekonstrukcí budovy, jež obtěžuje okolí, případně nedbá památkové ochrany objektu, nebo s neuspokojivými pracovními podmínkami zaměstnanců soudní správy. Připadá však nejspíše do úvahy i petice kritizující veřejné vystupování a chování soudce bez vztahu k jeho rozhodovací činnosti, jímž soudce ohrožuje důvěru v soudní moc (rasistické výroky, soustavná opilost apod.), aniž by na to kární žalobci samostatně adekvátně reagovali. Podobně by soudu mohla být adresována petice poukazující na průtahy v řízeních, jež vykazuje v míře ve srovnání s jinými soudy neobvyklé.“ [viz WAGNEROVÁ, Eliška, Vojtěch ŠIMÍČEK, Tomáš LANGÁŠEK, Ivo POSPÍŠIL aj. Listina základních práv a svobod: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2020-12-2]. ASPI_ID KO2_1993CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.].
93. Z uvedených důvodů se městský soud obsahem předložené petice nezabýval.
94. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. ve věci úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které představují zaplacený soudní poplatek 3 000 Kč, odměnu za právní zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), (dále jen „vyhláška“). Podle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky z tarifní hodnoty 50 000 Kč, činí výše odměny 3 100 Kč. Žalobci byla přiznána náhrada za tři úkony právní služby a to převzetí věci (§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky), písemné podání ve věci (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky) a účast při ústním jednání (§ 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky), dále 3 x náhrada paušálních výdajů podle § 13 odst. 4 vyhlášky 300 Kč a 21 % DPH, celkem 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 20. leden 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.